

В ЖИТТІ КРАСИВА КОЖНА МИТЬ

Візок мого життя стає все швидше
Колесами під гору торохтіть,
А камінці б'ють в спину чутливіше,
Зростаючий потік їх не спинить.

Колись штовхав з долини до вершини,
Як той Сізіф, красивий фаєтон,
І не помітив у запалі я хвилину,
Що став простим він возом без вікон.

Та ще і ноги стали буксувати,
Спинитись довелось на півшляху,
Я зрозумів: вершини не дістатись,
Слід не лишу свій на її снігу.

Чого досяг, отам моя вершина,
У кожного свій власний потолок,
А спуск униз — це лише половина
Шляху, де теж важливий кожен крок.

Були часи вершини підкоряти,
Приходить час ловити камінці,
В візку своєму поручнів триматись,
Ще й камінець, затиснувши в руці.

Чи варто думати про час зупинки,

Коли обличчя вітер ще свіжить,
Чогось досяг, і ще біжать хвилинки,
А у житті красива кожна мить.

І ця хвилина □ подарунок долі,
Бо з друзями я відданий собі,
Хоч віз мій швидко котить, я ж поволі,
Радіючи всьому, не піддаюсь журбі.

Здоров'я всім бажаю, хто зі мною,
Щоб вас життя несло із вітерцем,
Але було спокійною рікою
З щасливим і заслуженим вінцем.

Дата написання вірша: 2021-01-08